



Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. XIII. Rosa Hierichuntina Germaniæ, seu obedientia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

CAPUT XIII.

Rosa Hierichuntina Germaniæ,*
seu, Obedientiâ.

§. I.

* Rosen von
Syrien
dicitur, no-
stris hortis
non ignota,
odorifera, si-
gillis illigari
solvitur.

1. Reg. c. 15.
vers. 22.

Excellentiâ
B. Mariæ
in obe-
dientiâ.

Bernardin.
serm. 15. de
festiv. B. V.

Mechtild.
de arcanis,
lib. 7. c. 5.

Sine iustâ
excusatio-
ne Imper.
Augusto obtempe-
ravit.

TAnti est hæc virtus, ut eam non immerito Hebraeus vates victimis longè prætulit. Melior est enim, inquit, Obedientiâ quàm victimæ, & auscultare magis, quàm offerre adipem arietum. Tam verò artificiosa est hæc virtus, ut plumbi vilitatem ad dignitatem auri extollet, ut silices in gemmas mutare possit. Obedientiâ divinæ Matris eâ perfectione fuit, ut illo solo ad Angelum verbulo FIA T, quo divinæ voluntati quàm integerrimè assensu est, eam fidei atque obsequii actionem exhibuerit, quâ plus promeruerit, quàm omnes sanctorum hominum omnibus suis actibus. Ita Bernardinus Senensis sentit. Eo namque actu meruit, saltem de congruo, dignitatem matris, quæ major est quàm si ei totius Orbis regimen fuisset commissum. Elevabatur (Bernardini verba sunt) ad infinitatem perfectionum ac gratiarum, ad imperstrabilem abyssum charismatum Spiritus sancti.

Eandem Obedientiâ quam Angelo, præstitit etiam parentibus, quos, ut beata Mechtildis loquitur, nullâ re unquam offendit aut contristavit. Eandem verò & Sacerdotibus in templo exhibuit, nam ut beatus Bonaventura sentit: Inter alia speciale gratiam petiit quotidie parendi omnibus mandatis Pontificis. Iosepho sponso, quavis eum & gratiâ & dignitate præcellerit, tamen ut suo se capiti submisit in omnibus, velut ipsi Deo, idque annis circiter triginta, seu Nazarethum, seu Hierosolyma, seu Bethlehem iter, seu in Egyptum contenderet. Quin imò Imperatori Augusto idololatrar, jamque partui vicina promptissimè, nec iustâ quidem exultatione usâ, obtemperavit.

Quæserit quis eo tēpore: Quid agis Mariæ? teipsam & infantem periculo exponis? Ita Imperator jubet.

Mane domi, jam novem menses elapsi sunt, jam instat partus; mane domi. Aliud Imperator jubet.

Augusti arrogantia inseri vult orbem, non Deus. Nihilominus Augusto ut Imperatori, ut Præfecto Dei parendum est.

At paupertas obstat, nam quocunque veneris, omnia ubique hospitia oppleta reperies; cognati non admittent, ignoti excludent. Quid facies? in viâ pariendo tempus te opprimer. Quidquid hoc sit, Imperatori parendum est.

At hiems vetat, quò properas tempore tam alieno? Sic Imperator præcipit: alienum tempus Obedientiæ nullum est.

At prægnantes & puerperas lex ista non urget. Non est obedientis, sed imperantis gratiam legis facere, & exceptionem dare.

Rectè hæc quidem omnia diceres, ô Maria, si quidem Dei Voluntas hæc esset, describi Orbem, & capita hominum in censum redigi. At reverà, ut dixi, non est hoc aliud quàm Augusti superbia, inimica Deo. Augustus vult orbis Dominus videri, hinc exolissima hæc descriptio. Falleris, ait Virgo, quisquis ita sentis. Hoc omne ab æterno Dei decretum est, hæc ipsissima Dei Voluntas est, quæ Romano fastu velut instrumento utitur. Vult Deus describi orbem, vult singulos in natale solum terramque patriam, ut iustum est, proficisci. Hac autem occasione vult optimus Deus suum Filium, ut prædictum est, nasci Bethlechemi. Ergo Imperatori hæc talia jubenti obtemperandum est.

Hæc demum vera, hæc integra est Obedientiâ, imperium remotis excusationibus toto amplexu recipere. Recepit hoc modo beatissima Virgo.

Quò illud quoquo referendum, quòd Iosephum

A sponsum ac conjugem omni reverentiâ colerit. Christo filio, post molestissimum triduum invento, poterat mater dicere: Ego & pater tuus dolentes quærebamus te. Non ita dixit (quod Augustinus accuratè observat) sed illum verborum ordinem invertens: Pater tuus, inquit, & ego dolentes quærebamus te. Virtutis est, legi obnoxium patere; maioris est à lege eximium, nihilominus parere, quod Virgo fecit, cum sese, quamvis mundissimâ, inter immundas puerperas lustrandam sifteret. Magni est promeriti in re etiam levi ac facili obedientiâ, multò maioris est in arduâ. Nil acerbius fuit huic Marti quàm absentia filii: ac cum sciret divinæ hoc Voluntatis esse, obedientissimè divinis nutibus se subiecit: Ecce ancillam Domini. Cum filius triduum à parentibus absente, cum solitudinem jejuniis frequentaret, cum suis se hostibus offerret, cum in cruce demum exspiraret. Ecce ancillam Domini, quæ divinæ Voluntati nec verbulo contradicatur.

§. II.

Inobediencia reginæ Vasthi omnibus fuit offendiculo, Virginis Mariæ Obedientiâ omnibus est exemplo. Ita Religionis speculum purissimum non calta tantum & pauper, atque obediens, sed Paupertatem, Obedientiâ, Castitatem voto etiam firmavit. Docemus id argumentis.

Apostoli se Votis obligantes: Ecce nos, inquit, reliquimus omnia, & secuti sumus te. Non facultates tantum, sed & uxores deseruimus, non pauperes solum, sed & continent, sed & obediētes futuri. Et en adsumus, quidquid præceperis, quocunque duxeris, secuturi paratissimè, & voto ad istud nos obligamus. De his Apostolorum Votis luculentè prorsus Augustinus: Dixerant, inquit, potentes illi: Ecce nos dimissimus omnia, & secuti sumus te. Hoc Votum potentissimi voverant. Sed unde hoc eis, nisi ab illo, de quo hic continud dictum est: Qui voverit? Non enim Domino quisquam quidquam rectum voveret, nisi qui ab illo acciperet quod voveret. Non minus clarè Thomas Aquinas: Intelliguntur, inquit, Apostoli vovisse pertinentia ad perfectionis statum, quando Christum relicto omnibus secuti sunt. Atque hoc Pelagius Alvarius fusiùs demonstrat.

Quòd si Apostoli his Votorum vinculis obstricti sunt se Christo, non idem de Christi Matre, potiorè iure dicendum? Quòd Castitatem voverit, res certa patris Patribus, divo Thomæ ac Theologis. Beata Birgitta visis cælestibus erudita Virginem sic locutam asserit: Vovi etiam in corde meo, si esset ei acceptabile, observare Virginitatem, & nihil unquam possidere in mundo.

Obedientiâ verò Virginis, Obedientiâ Abrahami, omniumque religiosorum hominum longè superavit. In eam cæleste carmen convenit: Collum tuum sicut turris eburnea. Obedientiæ symbolum est collum, quòd illa flectit, premitque ut præcepti onus admittat. Quia verò Virgo beatissima in rebus arduis, & quæ videbantur non posse fieri, sese fortissimam exhibuit, quia cum filio in Egyptum migravit, quia sub filii patibulo stetit, quia difficilia omnia superavit, rectissimè turris vocatur eburnea. Geminæ sorores ista Patientiâ & Obedientiâ vincunt omnia. Vir obediens loquetur victoriam. Victoria est nobilissima quam adipiscimur parendo; iis etiam qui acerba imperant & severa.

Tanti æstimat Gregorius obediendo sic vincere, ut Obedientiâ dixerit, ceteris quidem virtutibus demones impugnari, Obedientiâ verò vinci. Quid hoc autem mini Deum vincit Obediens. Huic tali victori illud Angeli accinendum: Quoniam si contra Deum fortis fuisti, quanto magis contra homines prevalebis? Rectè igitur Augustinus, sola, inquit, Obedientiâ tenet palmam; sola inobediētia invenit penam.

Jobo

Jobo post arumnas omnes exantlatas singuli cognatorum ovem unam aureamque in aurem dotantur. Quod eleganter exponens Gregorius: Iussa, inquit, ex-
cipiunt aures; auditum postulat Obedientia; & hoc inauris representabat: At si huic muneri desit ovis, non prompta, non facilis erit Obedientia. Hoc nimis in Obedientiam commendat, paratè, libenter, integre, quod iussim est, exequi. Subinde, sed raro tales Judæi: Omnia, inquit, quæ præcepisti nobis, faciemus, & quocumque miseris, istum; sicut obedimus in cunctis Moysi & tibi.

Joannes Domini oculis, Obedientia suæ describenda non inmemor; Obedientia Mariana videtur esse oblitus. Nam cum e cruce Dominus suam illi Matrem commendasset; donum tam nobile acceperat non distulit, quod & sacris Evangelis scriptis inseruit; Et ex illa hanc accepit eam discipulum in suam. Cur, obsecro, se tantum obedisse narrat? Cur non illud etiam adjunxit, Ex illa hanc accepit ipsa discipulum in suam? Hic Joannes vi altiori sic regebat, ut illud silendo perfectissimam Virginis Obedientiam, & summam cum divinâ voluntate conjunctionem mirifice prædicaret. Cum enim Joannes, ejusque frater ad regium Christi solium accessores esse cupissent, idque per matrem non obscurè petissent, à ceteris Apostolis ambibus sunt damnati. Nec illud nesciebatur, quod ad Olivæ montem cum ceteris primò dormiret, deinde & fugerit; inter illos etiam fuerit, quos Dominus ut incredulos ante suum è terris abiret increpavit. His itaque nonnihil mitigandis necessarii videbantur dicendum, se Domini mandata quamprimùm obedisse. De Virgine hoc asserere plane supervacuum fuisset, cum omnibus constet, eam nihil unquam & nec minimum quidem, quod divinæ Voluntati adversaretur, fecisse. Nil igitur opus ab Obedientia eam commendare, cujus obsequii studium semper exploratum ac certum fuit.

S. III.

Theopompus olim cum interrogaretur, quæ disciplina potissimum exerceatur Spartæ; Peritia, inquit, jubendi, & obediendi. Cumque esset, qui diceret, omnem Spartanorum salutem in eo consistere, quod reges haberent ad imperandum; Non sola hæc causa est, inquit, sed quod cives obedire norint.

Melius Republica Christiana, sanctius administraretur cænobio, si Obedientia, quam vel ipsi idololatæ à suis exigebant, fidelius præstaretur.

Exemplo sit Publius Crassus Mucianus, quem Romanæ historie scriptores tradunt quinque habuisse rerum præcipuarum maximas; quod esset divitissimus, quod nobilissimus, quod eloquentissimus, quod jurisconsultissimus, quod Pontifex maximus. Hic cum in Consulatu Asiam provinciam obtineret, & urbem Leucas pararet oppugnare, opusque esset firmâ & procerâ trabe ad fabricandum arietem, quo urbis muri quaterentur, ad Meleatensum architectum scripsit, ut è duabus arboribus, quas apud eos vidisset, grandiorē mitteret. At architectus ultra obedientiam sapiens, ubi compertit cui usui trabem peteret, non majorem, ut jussus erat, sed minorem misit, quam faciendo arietem aptiorem, & portari faciliorem existimabat. Crassus eum mox acciti jussu, accitumque interrogavit, cur non, quam jusserat, misisset. Architectus prudenter à se factum censere, causas & rationes adferre, & multa pro se dicere, jamque etiam sui facti commendationem sperare. At Crassus viro vestimenta detrahi, & acriter cædi virgis imperavit. Et ne hoc ulli videretur sævum: Omne imperantis officium, ajebat, corrumpitur atque dissolvitur, si quis ad id, quod facere jubetur, non obsequio debito, sed consilio non desiderato respondeat.

Audite hoc, homines religiosi, audite, quotquot

Tom. I.

A Obedientiam abjicitis: Obedientis est non ingenium, non prudentiam, non consilium adferre, sed obsequium. Prudentia, dicebat sanctus Ignatius, non obtemperantis est, sed imperantis. Cum obediendum est, multum velle sapere, est profus desipere. Infelix semper est etiam sapiens inobedientia, etiam inter felicissimos successus.

Inobedientiam Deus severissimè ac rigidissimè sapientius punivit. Ejus rei specimen proponit Cameracensis Archiepiscopus hæc tali narratione. Jacobus de Virriaco Legatus & orator Pontificis expeditionem crucis contra Albigenes per Flandriam promulgaturus, socium adfescere cupiebat Falconem Canonicum Insulensem. Recusavit ille: rogatus iterum, recusavit iterum. Rejctis precibus, jussus est id facere. Quod tamen aperte detrectavit. Cui Jacobus: Possem, ajebat, à sacris te amovere, & contumaciam hanc anathemate persequi, sed acerbius non agam; tam refractarios mores Deo puniendos transcribo. Vox ingens pondus habuit, nam statim Fulco quartanâ febrî & simul sædo alvi profluvio correptus, viginti quinque annis ad usque ultimam vitæ horam, quod deliquerat, luit. Sapiamus vel alienis malis, & obedire discamus.

Illud terribile simul & jucundum. Fuit è religiosioris viris, qui per urbem vagari assueverat, quod ut licentius faceret, varias exundi causas confinxit; jam agros invadendos, jam dissidentes conciliandos, jam nescio quæ alia curanda dixerat. Nunquam tamen sine præsidio sui veni domo erat. Hic ipse quadam die à pluribus rogatus est, ut hominem à diabolo infestum, precibus consuetis liberaret. Illud obsequii genus refugere non potuit. Ergo manus admoveat, precari incipit, Evangelium sancti Joannis legit. His religiosè præmissis subiungit: Præcipio tibi per virtutem sanctæ Obedientia, hoc hospitium deferat. Ad quæ diabolus promptissimè: Quid tu, inquit, homo ridicule, mihi præcipere habes per virtutem sanctæ Obedientia, qui nunquam verè Obediens es? Desine hæc, aut te invadam. Erubuit miser, & irro conatu alio. I nunc, & obedire disc. Vis esse sapiens? esto Obediens.

Recentissimum est, quod addo. Inobediens & contumax quispiam juvenis Ingegnadio Augustam venerat, in Gymnasio Societatis Jesu discipulus futurus. Verum ob infrequentiam, aliasque culpas, cum jubere-
tur dare pœnas, recusavit, idque pertinaciter; ita Gymnasio seipsum exclusit. Eo ipso die in proximum pagum egressus, hilariter perpotavit, in regressu incidit in nescio quem adversarium, cum quo digladiatus, & leraliter vulneratus est. Conceptus in tugurium vicinum & stramineam lectum, manè ubi & crapulam edormiit, & sanguinem pœne omnem amisit, sacerdotem acciti voluit, à quo præsentem identidem petiit, versum illum sibi sæpius repeteret: Sub tuum præsidium confugimus sancta Dei genitrix, nostras deprecationes ne despicias in necessitatibus nostris, sed à periculis cunctis libera nos semper Virgo gloriosa & benedicta. Atque ita Sacramentis perceptis illo ipso die obiit. Fons plurimorum malorum Inobedientia.

S. IV.

Ergo subditi estote omni humane creaturæ propter Deum. Et mementote, quod Christus, ne perderet Obedientiam, perdidit vitam. Ex his ergo, ait Bernardus, discimus, quanta nos, qui puri homines sumus, oporteat pro Obedientia perferri, pro qua is, qui & Deus erat, non debuit vivere. Nemo autem inobedientiam suam honesto nomine velet, dicatque: Dominus meus, aut qui mihi imperat incogitans est, & nihil habet prudentia, nimis asper, nimisque rigidus est: quis tam infans capiti obediatur? Huic Petrus jam pridem occurrens: Servi, ait, subditi estote in omni timore dominis, non tantum bonis & modestis, sed etiam dyabolis. Hæc est enim gratia, si propter Dei conscientiam

ffff 2

sign

Inobedi-
tia à Deo
punita:

In Fulcone
canonico
Insulensi.
Thomas
Cantiprat.
lib. 1. c. 22.
num. 2. de
miraculis
sui avi.

Jordan Sax.
lib. 2. c. 2.
In Reli-
giolo.

In juvene
studiofo.

1. Pet. cap. 2.
vers. 13.
Bern. de 12.
gratib. lu-
mi. & su-
perb. mih.
pag. 964.

1. Pet. cap. 2.
vers. 18.

Mala ex
inobedi-
entia pro-
fusa.

tiam sustinet quis tristitias patiens injuste. Lex vetus sacerdotis imperio detrahentes obsequi, morte multandos, filios contumaces & paternorum jussuum protervos contemptores lapidibus obruendos statuit. Adamum cum posteris Inobedientia paradiso exturbavit. Inobedientia Lothi conjugem in statuam mutavit. Inobedientia Onam Judæ filium immaturâ morte sustulit. Inobedientia Dathan & Abiron cum sociis terræ hiatu haustos in tartara demisit. Inobedientia Saul regem & regno & vitâ spoliavit. Inobedientia Amasiam aliosque complures reges hostibus vincendos objecit. Inobedientia Prophetam Jonam immani ceto glutendum exposuit. Eadem Prophetam alium, levissimè, ut videbatur, delinquentem, leoni necandum dedit. Rectè dixit Bernardus: Nullam prosum inobedientiam dico parvi ducendam. Innumerorum interitus Inobedientia.

Bernard. de
præcept. &
dist. inf. c. 9.
mih. p. 92. 6.

Inobedi-
entia ab ido-
latriâ pun-
nita.

Neque verò in cœnobis tantum rigidè punitur Inobedientia, sed etiam in castris, etiam inter idololatrias, etiam inter conjunctissimos, etiam capitis supplicio leve inobedientiæ delictum expiatur.

A Posthu-
mio Ti-
burtio,

Posthumius Tiburtius Dictator Aulum Posthumium filium, quem unum ad generis successionem propagandam habuerat, cujus infantiam sinu atque osculis foverat, quem puerum litteris, quem juvenem armis instruxerat, sanctum, fortem, sui pariter ac patriæ amantem, quia tamen non suo jussu, sed suâ sponte, præsidio progressus hostes fuderat, victorem securi jussit feriri. Quo filii supplicio monstravit, infelicissimam esse victoriam, quæ contra obediendi leges obtenta esset.

T. Manlio
Torquato.
Valer. lib. 2.
cap. 2.
Gell. lib. 9.
Noë. Attie.
6. 13. sine.

Æquè rigidus exactor Obedientiæ T. Manlius Torquatus, qui bello Latino Consul suum itidem filium, quod à Tusculanorum Duce Geminio Metio ad dimicandum provocatus, se ignaro elefcenderat, gloriosam victoriam & speciosa spolia referentem, abripi à victore, & in modum hostiæ mactari jussit, satius esse judicans patrem forti filio, quam patriam obtemperandi exemplo, aut militari disciplinâ exercitum carere.

Epami-
nonda.

Plutarch. in
paral. ex
Cæcrophonte
lib. 3. rerum
Græc.

Simillimum est, quod Plurarchus commemorat. Epaminondas Thebanus Dux contra Spartanos pugnans, in urbem ad comitia est regressus, prius filio Stesimbrotro injungens, ne cum hoste confingeret. Spartani, patris absentia cognita, juveni timiditatem exprobrant: quod ille indignè ferens, paterni mandati oblitus est, & confligit, & vicit etiam; pater autem inobedientiæ iratus coronam illi victoriæ detraxi, & caput cervicibus prædici jussit. Ita me Deus! severa sunt hæc obedientiæ documenta.

Xenoph. l. 4.
de disciplinâ

Cyri, relatus ac
Plutarcho
l. 1. in
Marcello.

Plutarch.
tom. 1. in
Aristide.

Xenophon de Chyrsanthâ milite. Hic cum elarâ jam vibratâ bipenni hostem esset percussurus, ut tubam receptui canentem inaudiri, actutum ab hoste illo, placidè ac compositè recessit.

Hic addendus Pausanias Græci agminis Imperator. Hic cum inter sacrificandum, Mardonius Dux Persarum inexpectatus irrueret, suos omnes abjectis ad pedes clypeis jussit quiescere, nec prius hostem repellere, quam pugnae signum daretur. Tanta omnium fuit Obedientia, ut suo quisque ordine perstaret immobilis, jamque pluribus ab hoste cæsis vim tamen illorum nemo repulsi, ad unum pugnae signum, quod expectabant, attentissimi.

Sed exemplis longè perfectioribus urgemur.

S. V.

Abrahami
obedientia
in sacrifi-
câdo filio.

Considerate mihi, obsecro, Obedientiam Abrahami nunquam satis laudandam. Si Abrahamus alium in pariete pictum Abrahamum filii cervicibus imminetentem vidisset, rem utique laude dignissimam fecisset, tam promptè obediendo. At nullo Abrahamus simili exemplo impellebatur, primus erat, quem imperium tam rigidum premebat. Non uno vulnere paternum pectus lauciabatur, nam pluribus præceptis one-

rabatur. Principio Deus imperat: Tolle filium tuum. Respon-
sionem habeo filios. Deus iterum: Tolle filium tuum. Tolle
vix iterum: Tolle unigenitum, quem diligis. Utique
diligis, dixerit Abrahamus. Ita demum præcepti gla-
dius altissimè defigitur: Tolle Isaac. Ah, quale hoc impe-
rium, quàm cruentum, quàm horrendum patri! Jube-
tur pater in victimam mactare filium, quem ex ingenio
& liberâ Sarâ unicum, lectionissimum, ac dilectissimum
singulari favore Numinis accepit. Jubeatur non alienâ,
sed suâ manu occidere, quem semper obedientis-
simum habuit. Hoc omni morte durius est parenti. Ju-
betur triduanum iter cum eodem conficere, ut ipsâ
morâ temporis affectus cresceret, & difficillior fieret
Obedientia. Quid hoc triduum cogitasse credendus est
Abraham, quoties filium non sine altis suspiris, non si-
ne acerbissimis lacrymis aspexit? Quid hoc triduum cibi,
quid somni cepit mœstissimus pater, imò vix pater,
& nec homo quidem ob nimiam meroris acrimo-
niam? Sed plura hic consideranda.

Jubeatur filium adolere in holocaustum, ut nihil re-
linquatur, quod suo solatio inferat in sepulchrum. Ju-
betur filium jugulare in alto montis vertice, quem vel-
uti crucem oculis defixam ante & post cædem filii in
conspetu haberet. Prioribus accedit: Filius faciem li-
gnorum, velut suum ipse patibulum portat, quod alias
jumenta gestarent: famuli, ne sacrificium vivæ hostiæ
interpellent, ad montis radices subsistere jubentur. Sol-
lus cum solo filio pater formidabile montis jugum
ascendit. Quot hic patris gemitus, anhelus quàm
graves, qui mutui aspectus? Quid ultima filii interro-
gatio: Pater mi, ubi est victima holocausti? His vocibus
paternum pectus velut candenti forcipe discepebatur.
Quo demum colore vultus, quo sensu animi suum illud
pronuntiavit pater: Fili mi? Quæ denique palpitatio
cordis, quod letale gelu occupavit Abrahamum, cum
velut filii carnifex, Isaacum amantissimum ligaret, liga-
tum aræ imponeret, dextram ferro armaret, vibraret
gladium, jamque filii jugulo immineret? Hæc omnia
una potuit Obedientia.

Deus summe! quàm mascula hæc virtus! quanta fuit
victoria! Maluisset utique Abrahamus ipse milles mori,
quàm suum sanguinem, suas delicias, amorem suum ma-
trisque gaudium, quàm omnem posteritatis spem, quàm
innocentiam tam amabilem suâ manu trucidare. Si
Abrahamus, ut dixi, alium ante se Abrahamum simile
quid adentem vel in picturâ unquam vidisset, exem-
plo animosior hoc aggredi potuisset. At ille hoc primus
audere jussus est. Nihilominus constantissimè adver-
sus omnem naturæ sensum obedivit, usque ad mon-
tem, usque ad aram, usque ad gladium, ad usque filii
jugulum.

Huc omnes, huc sacri & profani ad hoc spectaculum
seu potius miraculum Obedientiæ oculos & animum
adverte, quicumque vel dominis, vel parentibus aut
majoribus obedientiam debetis. Ah quantum, mi Deus,
ab hac Abrahami, nostra divergit Obedientia! In mi-
nionis tracamur, excusationes centum, moræ ac tergi-
versationes sexcentæ, obmurmurationes mille inter-
currunt, dum jussa veniant ad obsequium perfectum.

En Abrahamum! non tergiversatur, non excusat,
non hæret, nihil moratur, omnem naturæ sensum expu-
gnat, ut jussa expediat. Illud Bernardi de Abrahamo
verissimè dicatur: Fidelis obediens nescit moras, fugit tra-
situm, ignorat tarditatem, praecepit precipientem, parat oc-
los visui, aures auditui, linguam voci, manus operi, timori
desertorum se colligit, ut imperantis colligat voluntatem. Addit:
Ostendunt plerumque voluntatem animi signa exteriora, &
difficile est, ut vultum non mutant, qui mutant voluntatem.
Nubilo corporis compositio, & facies tenebris tristitia obs-
cureta.

scata, devotionem ab animo receisse signant. Hinc facile conjectare est, quā naturā, quibus viribus polleat Obedientia.

S. VI.

EA vis est Obedientia, ut prunas manibus illas ferre, ut aquas veluti pavementum marmoreum calcare, ut immanissimas feras velut oviculas loro ducere, ut arbores exsuccas mortuasque fronde & flore vestire poterit. Affermat Severus Sulpitius, ex aridissimo illo stotacino virgulto, quod obedienter triennio rigatum aquis in novos se flores induit, enatam arbutum a se vilam esse. Ad hanc irrigandam obedientissimus juvenis aquam ē Nilo petiit, eamque per duo millia passuum suis humeris deportavit.

Beatus Adelhardus Caroli Magni consobrinnus, ubi monachum induisset, iussus hortulanum agere, non promptē tantum, sed & hilariter paruit, tamen & artis illius penitus ignarus, & laboris infectus esset.

Beatus Thomas Aquinas, ille sol Theologorum, jam grandævus & doctor, velut ex Obedientia se socium præbet fraterculo ignoto foras prodeunt. Cumque ductorem suum nonnihil properantem agilius assequeretur, aliquoties objectā tarditate reprehensus patientissimē id tulit, itaque Obedientia junxit patientiam.

Beatus Lambertus adolescens nobilissimus, non profapia solum, sed & Obedientia, quia Landoaldo promptissimē parere didicit, prunas, quod iussus erat, illas veste detulit.

Beatus Maurus S. Benedicti discipulus, ad imperantis vocem per aquas tuis vestigiis cucurrit, & Placidum a morte servavit.

Beatus Mutius filium suum manibus comprehensum, jamjam in aquas projecturus properabat, nisi eum eadem vox, quæ id mandarat, a rigidissima hac Obedientia revocasset.

Beatus Dositheus sancti Dorothei discipulus, juvenis olim delicatus & vanitatum plenus, omnisque sanctioris disciplinæ ignarus, ad perfectionis apicem per unam atque unicam obedientiam tam constanter quam feliciter enisus, post mortem inter beatos cælitibus visus est.

Mirissimum quid narrat Climacus, & ne quisquam historia fidem desideret: Non ero, inquit, occultator iniquus, nec fraudator inhumanus, ut ea apud vos ficleam, quæ silere omnino nefas est.

Joannes Opanii Sabbaites, vir ab affectibus liber, a mendacio alienissimus, ista mihi memoratu dignissima narravit. Erat in monasterio meo, ajebar, mortuus plene ac terrensus senex, & quod pejus, rerum suarum negligentissimus, quod in gratiam veritatis dixerim. Huic commissus est discipulus (Achatius audiebat) juvenis prudens & mirè obtemperans. Hic indigna quæque & profus incredibilia passus est ab illo senex, qui eum non probris tantum, aut conviciis aut contumeliis, sed & verberibus quotidie afflictebat. Ego frequenter illi obviis quærebam: Ut vales Achatii, quo statu res tuæ sunt? Bono, ajebar ille. Aliud tamen loquebatur vultus.

Nam modò viventem tumidumque oculum, modò faciem fædè laceratam, modò caput tuber aut cruentum exhibebat. Ego patientissimè obedientia non ignarus: Mi optime frater, ajebam, pugna viriliter, & sustine non duratura æternum. Novennium totum sub senex tam immiti ac sævo exegit, & obiit, Patrum cimiterio inhumatus. Quinto ab obitu die acerbus ille senex, aliò profectus discipulum suum esse mortuum nuntiavit. Fuit hic senioribus, qui valentem illum juvenem jam obuisse persuaderi non potuit. Cui Achatii magister: Veni ergo, ajebar, illius tumulum monstrabo. Cumque jam ambo in cimiterio starent ad illius juvenis sepulchrum, tunc alter: Ergone, ait, mi Achatii, ergone mortuus es? Mox defunctus ē tumulo respondit: Obediens

Tom. I.

A non potest mori. Hic Achatii rigidissimus magister territus, profuentibus lacrimis in terram se abiecit, petiitque supplex a cœnobii antistite, liceret sibi ad tumulum sui discipuli cellulam construere. Quod & impetravit. Jamque aliis moribus vixit, illud sæpius ingeminans: Homicida sum, cheu homicida sum. Hæc optimā fide Climacus. Et verè mori non potest Obediens. Hoc sanctissimis quibusque hominibus probè cognitum fuit. Hinc illi tam obedientes.

S. VII.

Beatissimus Jacobus Alemannus ē S. Dominici familiā Encausitices peritissimus, cum subito juberetur, opere maximè fervente, omnia seponere, & ad mendicandum egredi, seposuit omnia; & furnum, colores, vitra deferens ad sacrum properavit. Post aliquot horas ad laborem intermissum reversus, omnia exactè absoluta reperit.

Beatus Joannes Damascenus vir olim clarissimus, dein Monachus, corbes venales per multa millaria ex obedientia Damascum tulit, & pretium, prout jubebatur, duplo grandius indicavit: & quamvis ab omnibus largiter imderetur, ab Obedientia tamen præscripto nec latum unguem abiit.

Beatus Franciscus Assisius tam uberem asserbat Obedientia fructum, ut iis qui collum huic jugo submitterent, nihil temporis sine lucro abiret. Hinc seipsum in ordinem addigens supremum officium alteri cessit, eique se gubernandum commisit. Duorum porro Tironum Obedientiam sic exploravit. Plantulas in horto feri voluit radice sublimi, capite in terram defixo. Eum qui obedienter noluit desipere, repudiavit, altero retento.

Beatus Guilielmus olim Aquitania Dux, dein monachus, iussus pistorem agere, & panes coquere, cum cenæ tempus urgeret, ne muneri, quod illi mandatum erat, defuisse videretur, ingenti animo furnum insiluit, & prunas convertit velle. Ab aliis sæpius hoc factum memoratur. Nimirum Obedientia in periculis tuta, in infimis excelsa, invicta in adversis.

Antonii Magni discipulus Paulus Simplex, iussus est haurire aquam, eamque mox iterum effundere; contextas sportulas dissolvere, ac denudò contexere; vestem disfluere, eandemque iterum consuere: nunquam non paratissimus obedivit. Quā quidem ratione Antonium magistrum suum patrandis miraculis superavit.

Beatus Lambertus Stabulensis monachus, dein Tractensis Episcopus, & martyr, cum in cœnobio nocturnam ad preces è lecto surgens calceorum altero è manibus elapso alios è somno excitasset, Abbas illi tali quicunque esset, imperavit ad crucem ex more se conferret, & expectaret dum revocaretur. Fecit id promptissimè, & solo cilicio tectus per totum nocturnum officium summo frigore pæne obrigit, dum omnibus finitis, & ad calorem properantibus Abbas monitus, flens illum & culpam deprecatus revocavit.

Beatus Genebaldus Laudunensis Episcopus in cœnobii cellulam a S. Remigio conclusus, ut septennio toto expiabili suscipere vitam, cum Angeli voce ante septennium nondum penitus expletum moneretur egredi, in formam crucis prostratus respondit: Etiam si ipse Dominus Jesus ad me indignissimum venire dignaretur, pedem tamen prius hinc foras non efferrem, dum ille, qui me illius nomine hoc ergastulo conclusit, adveniret.

Elstanus in Wintoniensi cœnobio coquum agebat, vir miræ simplicitatis & Obedientia. Ad hujus obedientiam cum exercendam, tum penitus explorandam præcipiens Abbas: Mi frater, ajebar, hanc mihi operam gratificare, & carniū partem ex lebebo imo extrahere. Ille has voces non aliter ac divinas adorans, manum impigram

F f f f

impigram

Sulpit. lib. 1.
Hic. cap. 13.
Fulg. li.
lib. 1. m. 3.
Obedien-
tia paradi-
smat.
In Beato
Adelhar-
do.

In Beato
Thoma
Aquinate.

In Beato
Lamberto.

In Beato
Muro.
Greg. lib. 2.
ad. c. 7.

In Beato
Mutio.

In Beato
Dositheo.

Climacus
grad. 4. de
Obedientia
propt. f. 10.
m. 1. p. 80.

In Acha-
tio.

Alti vocant
lancetium.

In B. Ja-
cobo Ale-
manno.

In Beato
Joanne
Damasco-
no.

In B.
Francisco
Assisiate.

In Beato
Guilielmo
Aquitania
Duce.

In Pau-
lo Sim-
plici.

In Beato
Lamberto
Stabulensi
monacho.
Lippello 17.
Septemb.

In B.
Genebal-
do.
Lippello 12.
Octob.

In El-
stano.

impigram in ahenum bulliens immisit eduxitque illas, quod fuerat imperatum.

16. In B.
Rogerio
monacho.

Beatus Rogerius monachus, jam animam acturus Arsenium Abbatem sic fertur allocutus: Quæro te Pater (vides enim quid patiar) ex Obedientiâ me mori jubere, ut etiam moriendo merear: siquidem jam annis sexaginta hoc unice Deum rogavi, ne mei præsidis injussa morerer. Ergo, ait Arsenius, mi frater, nunc morere: Mors Domini Jesu te vivis & beatis conjungat. Dictum factum. Desiit Abbas loqui, & Rogerius vivere; imò caput in eadem nocte Rogerius se spectandum Arsenio præbuit, dixitque mortem sic obitam pluris à Christo æstimatam, quam ullam totius vitæ actionem.

Nescio quid sacrificii omnibus majus est obedire. In illis de alienâ pelle agitur, hæc de propriâ.

§. VIII.

17. In Eli-
sabethâ re-
gis filiâ.

Elisabetha Regis filiâ ita excelluit obedientiâ, ut in conjugis sui palatio ad arbitrium religiosi senis Conradi viveret. Iussu quodam die in templo interesse concioni, at illa ob improvissum Principis femina adventum, id omittere pæne necessarium judicabat. Non admittit exultationem Conradus, sed inobedienciæ culpam flagellis aboleret, præcepit. Promptè obediit Regina, illustissimo tam obedientiæ quam patientiæ documento.

18. In Eu-
phrosynâ.

Euphrosyna virgo Alexandrina, quæ virili habitu Smaragdi nomine in cœnobium admissa, quoniam illi multus in ore decor inerat, ne cuiusquam è viris religiosi animum labefaceret, in cellulâ inclusâ, humanis pariter diviniq; officiis defungi iussa est. Paruit non minus libenter quam constanter, annos triginta octo carcerem passa perpetuum. Tandem veste sexum, cellulâ seipsam texit obedientissimè: ita Christo serviti, cœnobiarçæ obtemperavit. Paruit tandem obstupescenda virtus Virginis. Cum enim monoculus cadaveri daret osculum, recepit visum. Sicea quæ obediendo omnium sese oculis subtraxerat viva, amissos oculos reparavit jam mortua.

19. In Eu-
phrasia.

Euphrasia virgo Constantinopolitana, Theodosii junioris cognata, religionem pauperatam amplexa, iussu antistite ad furnum spæa detulit, retulitque in locum pristinum sine cunctatione, ipsos triginta dies labori sterili, imò tam fructuoso insudans. Nullus enim obedienti labor infecundus. Eadem in culinâ eluendis scutellis, abstergendis ollis, sordibus exportandis occupata, se filiam Senatoris esse inter obediendum felicissimè oblita est.

Hæc specimina sunt Obedientiæ non servilis, non mercenariæ, quarum alteram timor elicit, alteram cupiditas, neutra laudatur. Nos obedientiam commendamus filiorum, qui non tam metuunt patris severitatem, quam voluntatem amant.

Rom. cap. 13.
v. 1. & 2.

Horatur Paulus, & ad Obedientiam instigans: Omnis anima, inquit, potestatibus sublimioribus subdita sit. Non est enim potestas, nisi à Deo. Itaque qui resistit potestati, Dei ordinationi resistit: qui autem resistunt, ipsi sibi damnationem acquirunt. Igitur obedite præpositis vestris, & subjacete eis.

Hebr. c. ult.
vers. 17.
Ratione
carentia
exercent
obedien-
tiam.

Obedientiâ porro velentiam ratione carentia, imò etiam sensu destituta exercent. Sol & luna obedierunt Josue; cælum, terra, & mare Moysi, cum illud tenebras offunderet, hæc Dathan & Abiron, istud Pharaonem hauriret. Acr & grando Samueli paruerunt, pluvia & ignis Eliæ, venti & procellæ, diaboli, & morbi, ac ipsa mors Christo, serpentes & colubri Apollolis, beato Antonio & aliis plurimis feræ, beato Francisco Affiliati aves, beato Josepho Anchetæ pisces & aliæ animantes; beatus Sergius Abbas leone, beatus Gallus urso, beatus Norbertus lupo ad obsequium est usus; beata Theodora crocodilo velut navigio vecta est. Scilicet cum homines nolunt, bestię sunt obsequiæ.

A Omnia creata obediunt. Conditori, solus homo reluctatur. O miser quid resistis? aut obediendum, aut moriendum est. Ubi nihil obedientiæ, nihil divine gratiæ.

Memorantur duo Turcarum principes, Mustapha, Roxelus, qui Cyprum expugnavit, & Mahometes, in colloquio cum oratoribus Christianis dixisse: Mirari se in Europâ non severius in rebelles ac seditiosos cives animadverti. Suum quidem Dominum uti pro symbolo his verbis: Aut obediendum, aut moriendum. Et hanc legem ab omni principe inviolatam esse servandam.

Reverâ Deus in servandis legibus suis hoc ipsum exigit, Aut obedi, aut morere. Ita Deus cum Adamo & ejus posteris est pactus: Aut obediendum, aut moriendum; aut hujus arboris fructus non gusta, aut mortem tolera. Quod Augustinus insignissimè oculis subjiciens: Homo, inquit, posuit sub præcepto, audit à Domino Deus. Noli tangere. Quid? hanc arborem. Quid est enim illa arbore? Si bona est, quare non tango? si mala est, quid facit in paradiso? Porro ideo est in paradiso, quia bona est: sed nolo, tango. Quare non tango? Quia obediendum te volo, non contradicentem servum. Serve, audi primum Domini jussum, & tunc juvenis disce consilium. Bona est arbore, sed nolo tangere. Quare? Quia ego Dominus sum, & tu servus es. Hæc tota causa est. Quid autem tibi expedit, nisi esse sub Domino? Quomodo eris sub Domino, nisi fueris sub præcepto? Sola Obedientia tenet palmam, sola inobedientia invenit penam.

Ita læpissime non ad eod malum est quod prohibetur, sed melius est quod præcipitur. Obedientia, ut Climacus loquitur, est tuta navigatio, tutum periculum, iter dormiendo confectum. At videamus articulum & distincti, sed breviter, quibus notis Obedientia vera dignoscatur.

§. IX.

Primò omnium Obedientia, si vera est, cæca est, seu simplex: non enim imperantis vitia considerat, sed seu præcepta. Sanctam cæcitatem istam Servator injungens: Super cathedram Moysi, ait, sedent Scribæ & Pharisæi. Omnia ergo, quæcumque dixerint vobis, servate & facite, secundum opera verò illorum nolite facere. Obedientia inde cum laude cæca est, quæ præcepti causas non scrutatur. Non est Obedientis quæretur, Cur hoc? quamobrem illud? quare istud imperatum est? cur mihi, non alteri? quare isto, non alio tempore? Apagæ sis colubrinum Cvr istud. Non sic Abraham, qui exire nesciens quò iret. Ad rem dixit Gregorius: Nescit judicare, quisquis perfectè didicit obedire. Pessimè oculatus est, qui rationes exigit, quare hoc, quare illud faciendum sit. O bone, quam multò cerneret acutiùs, si minus esses oculatus! Tui oculi te talpam faciunt. Cum præcepti rationem exigit, non subditum sed parem te geris, aut superiorem eo qui præcipit. Optimè hic Bernardus: Quidquid vice Dei præcipit homo, ait, quod non sit certum displicere Deo, hanc seu præceptum, omnino accipiendum est, quàm si præcipiat Deus. Divi Benedicti dictum est, & verissimum: Obedientia, quæ majoribus præbetur, Deo exhibetur. Ita Christus aperitissimè: Qui vos audit, me audit.

Secundò, Obedientia vera est Prompta & Velox. Hic illud est instillandum: Quod facis, fac citò. Obsequia morosa vel tarda, tam ingrata sunt, ut sæpe nulla sint. Tardè velle, nolentis est. De voluntate promptè Bernardus differens: Sola, inquit, voluntas est, quæ totum opus ornat effectum, sine quâ etiam nec bene aliquid agitur, etiam si tantum esse videatur. Audi quid Dominus de simplici promptæque populo protestetur: In auditu, inquit, auris obediunt mihi: Vt videlicet ostenderet, uno eodemque momento proficisse & imperantis imperium, & obsequium obedienti. Citò voluisse, est bis obediuisse. Obedientia verò non exorat strictum præceptum, non differt, non tergiversatur, non excusatur, non legniter nec cum torpore opus suscipit.

Sylvanus

De propria
obedientia
paradi-
gma.Tritheimius
in c. Regula
S. Benedicti.
§. lxx. talis.Fortis est
& robusta.

Philipp. c. 2.

Vers. 8.

Franc. Suan-

rec. tom. 2. in

p. 2. D. Theo.

q. 28. fact. 8.

Ergo, pro-

bat, Christi

in primo in-

fanti Con-

temptio- sue

dic: Paratus sum,

et non sum turbatus,

ut custodiam manda-

ta tua. Missi manum tuam

ad fortia: agendum est

instante,

obediendum est fortiter.

Aegyptii ut fortiter

obedientem

sub oculis constituerent,

canem Gallicum venaticum

Laelapem pingebant,

qui velocissimo impetu seque-

retur leporem, voce tamen

domini univocè audito subilo

naturæ suæ velut oblitus,

subito cursum sifteret, atque

ab insequendo lepore abstinere.

Haud aliter homo

obediens, etiam si jubeatur

inclinationi suæ adversan-

ti, etiam si voluntas reclamet,

appetitus recalcitret, caro

acriter repugnet, ille tamen

vim sibi faciens, nihilo se-

cuius mandata exequitur.

§. X.

Varrò, Obedientia nulla est,

si Humilis, non est.

Dicat obsequendi studiosus:

Nōne Deo subiecta

erit anima mea? Et jumentum

factus sum apud te. Isidorus

Alexandrinus civem primarium,

non prius cœnobio

Silvanus Abbas discipulum habuit Marcum, com-
mendatorem ceteris & chariorem, ob insignem Obe-
dientiam. Hoc ceteri, ut solet, livore usque acrius rulerunt.
Ideo etiam vicini senes ad Silvanum venerunt, amicitia
gratia, reipsa singularis illius in Marcum amoris causam
exploraturi. Hos Silvanus assuens & circumdu-
cens singulorum cellas obivit, atque ad cujusque januam
pulsans ad laborem singulos evocavit. Plerique omnes
nonnihil cunctati morosius demum egrediebantur.
Ubi ad Marci cellulam pervenit, illud unicuique pronun-
tiavit, *Marcus*. Vix vocem Marcus audiit, & mox provo-
lans: Adsum, aiebat, quid imperas Pater? ubi quid fieri
vellet mandavit, versus ad hospites: Videtis, inquit, mei
Patres, diversitatem Obedientia. Ceteri quam lentis, &
cunctabundi, ubi hærent? Etiamnum, puto, deliberant.
Quo dicto Marci jam absentes cellam ingressus, reperit
in charta litteram P. incaptam quidem, sed non finit-
tam. Er en, inquit, promptissima Obedientia testimo-
nium, characterem ceptum, nondum absolutum; vox
mea interrupta. Mirati hospites. Dignissima est, ajunt,
tam prompta Obedientia, quæ singulariter ametur. O
filium perfectæ Obedientia, exclamavit Tritheimius, qui
maluit descriptionem illico interrumpere, quam Obe-
dientiam vel momento differre.

Tertio, Obedientia vera, Fortis est & Robusta, diffi-
cilia non detrectat, aggreditur ardua. Videre Abraha-
mum, naturam vicit. Videre Dominum Jesum, nec
crucem reculavit, factus obediens usque ad mortem, mortem
autem crucis. Imò quod amplius & notatu dignissimum,
Christus in utero Virginis Matris, ut optimi Theologi
sentiant, voto se Patri obstrinxit moriendi in cruce. Er-
go & viriliter agite, & confortetur cor vestrum, omnes qui spe-
ratis in Domino. Bernardus hortatur: Si tribulatio innotat,
si persecutio resultat, si peccatores tibi laqueum ponunt, si ma-
gigni tuum iter impediunt, tu obedientia viam non deseras, sed
Paratus sum, & non sum turbatus, ut custodiam manda-
ta tua. Missi manum tuam ad fortia: agendum est instan-
ter, obediendum est fortiter. Aegyptii ut fortiter obedientem
sub oculis constituerent, canem Gallicum venaticum
Laelapem pingebant, qui velocissimo impetu seque-
retur leporem, voce tamen domini univocè audito subilo
naturæ suæ velut oblitus, subito cursum sifteret, atque
ab insequendo lepore abstinere. Haud aliter homo
obediens, etiam si jubeatur inclinationi suæ adversan-
ti, etiam si voluntas reclamet, appetitus recalcitret, caro
acriter repugnet, ille tamen vim sibi faciens, nihilo se-
cuius mandata exequitur.

§. X.

Quarto, Obedientia nulla est, si Humilis, non est.
Dicat obsequendi studiosus: Nōne Deo subiecta
erit anima mea? Et jumentum factus sum apud te. Isidorus
Alexandrinus civem primarium, non prius cœnobio
receptum affinitat Climacus, quam submississimam
sponderet Obedientiam. At ille: Sicut ferrum, inquit,
subiectum est fabro, ita & ego meipsum Obedientia
expono. Jussus est igitur ad monasterii fores habitare,
& ad omnium tam ingredientium, quam egredientium
genus se provocare, dicereque: Ora pro me, quoniam
peccator sum. Fecit hoc septennio toto submissione in-
credibili. Jamque post tanta tamque diuturna Obe-
dientia & Tolerantia experimenta ceteris annue-
randus, & ad sacros ordines admitendus erat. At ille
maximis precibus cum ipse, tum per alios hoc unum
petiit, permitteretur eo loco, qui dignus esset, perma-
nere. Permissum. Nec Deus præmium distulit, post
diem decimum vocatus est à portâ Cœnobii in aulam
celi. Septimo post die mortuus est & ipse janitor. Nam
obedientissimus hic Isidorus promiserat janitori, si ad
divinum conspectum admitteretur, illum brevi Beati-
tudinis socium vocandum. Vocavit, ut constaret omni-
bus, perfectæ Obedientia, & divinæ Humilitatis, præ-

miū (ita Climacus loquitur) non fuisse dilatum. Et
addit scriptor: Interrogavi ego ipse virum hunc, dum in
vivi esset, quo tandem animo ferret tam acerbum vi-
vendi genus? Ad quæ ille: Principio quidem, inquit, pu-
tabam ob peccata mea me venditum. Quæ unâ re nihil
acerbius mihi contingere potuisset, & nisi me summa
vi adegissem, nunquam ad aliorum pedes accidissem.
Sed evoluta anno id mihi non amplius fuit difficile,
quod prius censebam fieri non posse. Exacto anno al-
tero, cum assidue præmium & Obedientia & Patien-
tia cogitarem, suave mihi fuit sic abjici, & ego meipsum
aliorum affectu & contubernio indignum judicabam.
Nimirum Obedientia cum vera est, serid submissa est.

Quinto, Obedientia non minus Hilaris est quam
Humilis. Divini Pauli monitum est: Non ex tristitia aut
ex necessitate, Hilem enim datorem diligit Deus. Bernardo
teste, serenitas in vultu, dulcedo in sermonibus multum
colorant Obedientiam obsequentis. Quis enim locus
Obedientia, ubi tristitia cernitur aegritudo? Si Obe-
dientiam tuam cupis esse commendatam, super omnia
vultus accedat bonus. Acerba & austera facies insuave
facit omne obsequium. Obedientia vera non tantum
manus & pedes, sed & alas subinde habet, quas ei hila-
ritas aptat. Obedientia it, currit, volat ad exequendum
quod iussum est. Enimvero non iret non curreret, non
volaret, si dolenter & mœste obtemperaret. Mœror
plumbeum caput, manus pedesque facit plumbeos.
Quod Augustinus de Eleemosynâ, idem de Obedientia
dici poterit: Si panem dederis tristis, & panem & meritum
perdidisti. Si bona semina sunt bona opera, quare seminantur
cum lacrymis? Pari modo dixerim, Si Obedientiam præ-
stes invitatus & tristis, laudem Obedientia perdidisti &
præmium.

Sexto, Obedientia vera Perseverans est. Non qui co-
perit, sed qui perseverat, salvus erit. Multorum est in-
cipere, perseverare paucorum. Perseverantia, inquit
Bernardus, singularis est filia summi regis, virtutum
fructus, earumque consumptio. Quid enim currere
prodest, & ante metam cursus deficere? Dominus Pro-
phetarum dicit: Si conversus fuerit iustus à iustitia sua, &
fecerit iniquitatem, omnium iusticiarum ejus non recordabor.
Vides ergo quam profundâ oblivione virtutes illæ sepe-
liantur, quas Perseverantia non insigniverit. Hæc sola
Obedientia amatorem ad regis cubiculum introducit,
ut eum videat in decore suo. Sed de Perseverantia egi-
mus Parte primâ, capite ultimo. Obedientia Actiones
nunc consideranda.

ACTIONES OBEDIENTIÆ.

1. Obedientia non expectat, dum iterum ac tertium 1. Actio
aut severè aliquid imperetur, satis est illi scire, quid is
velit fieri cui parendum est. Christo Domino Patris
Voluntas summum fuit præceptum.
2. Obedientia non dicitur quid sibi præcipiendum 2. Actio
sit, neque præcepta ad suum sensum detorquet. Augu-
stinus id exprimens: Optimus, inquit, minister tuus est, qui
non magis nititur hoc à te audire quod ipse voluerit, sed potius
hoc velle quod à te audierit.
3. Obedientia parentum, præceptorum, majorum
iussu studiosè in minimis etiam exequitur. Atque in eo
maximè laborat, ut, quod imperatum est, perfectè ac
integrè fiat, nec tantum id quod præcipitur, sed eo etiam
modo quo præcipitur, perficit. Prout Christi nutritius,
Joseph obediit, sicut, sicut præcepit ei Angelus Domini.
Prout beatus Paulus docuit: Filii obedite parentibus per
omnia.
4. Obedientia unicam habet exceptiunculam. Si-
quidem tunc solum tergiversatur, cum id quod manife-
stè malum est, imperatur. In aliis omnibus sine excus-
tione simpliciter, Promptè, Fortiter, Hilariter, Submissè, Per-
severanter, ut diximus, obsecundat.

FFF 4

5. Obe-

1. Hilaris
est.
2. Cor. c. 9.
vers. 7.August. in
Psalm. 42.
in Psalm. 45.6. Perse-
rans est.Exech. cap. 3.
vers. 20.Ang. lib. 10.
Confess.
cap. 26.Matth. c. 2.
vers. 21.
Coloss. c. 3.
vers. 20.
Quarta.

Quinta.

5. Obedientia vera non terretur, nec retrocedit, etiam si duriter, etiam si stulte, verbisque contumeliosis, & sine spe probandi obsequii difficilia & ardua imperentur. Beata Catharina Bononiensis Obedientiam illam, ut præcipiam & saluberrimam æstimabat, cum arduum quid moroso vultu præcipitur.

Sexta.

6. Obedientia non tantum manum operi admovent, sed intellectum quoque ac voluntatem subijcit, ut etiam velit quod vult ille qui præcipit, judicetque recte imperari, quod exequendum est. Sunt enim quatuor Obedientiae gradus. Primus, exequi reipsa quod præcipitur. Alter, voluntatem suam, imperantis voluntati subijcere, ita ut propter Deum, quod præceptum est, libenter faciat. Tercius, suum quoque iudicium iudicio imperantis subijcere, idque melius factu censere quod imperatum est. Quartus denique, hæc non solum observare in iis quæ strictè præcipiuntur, sed in illis etiam quæ nutu significantur facienda. Hos omnes gradus ascendit Obedientia.

Quatuor obedientie gradus.

CAPUT XIV.

Rosa Spineola, seu, Humilitas.

§. I.

SPineolam ait Plinius utilissimam, foliis plurimis, sed minutissimis. Humilitas beatissima Virginis, ut verbo multa complectar, prodigiosa fuit Humilitas, quæ aliorum etiam sanctissimorum hominum Humilitatem plurimum excellit. Nec mirum: tot annis domi suæ excellentissimum Humilitatis magistrum audiit, & quæ docuit, facientem vidit. Ab hoc tam arcana Humilitatis mysteria didicit, ut jam magistra Humilitatis, mera in hoc genere artificia exhiberet: horum jam monstro septem.

Artificia humilitatis in B. Mariâ exhibita:

1. Verbis & reipsa sese ancillam professam est. Luc. cap. 8. vers. 38.

Bernard. hom. 4. super Missus est, post meum, mibi p. 44.

2. Numinis mater effecta velut famula minima in ædes Zachariæ properat, ministratura. Cui tandem? Reginæ forsan, aut Principi, aut Imperatrici Augustæ? Anni unice. Et quamvis maximis hæc laudibus excepta fuerit, illa tamen Humilitatis suæ minimè oblita, mox omnem laudem à se removens, in Deum derivavit. Nam cognata verbis provocata; Tu quidem Elisabeth Domini matrem, inquit, magnificas, at ego matris Dominum, quia respexit Humilitatem ancille sue: optimus Deus oculos suos dignatus est in minimam ancillarum suarum flectere. Ideo jure merito bonorum omnium fonti gratias ago, quia fecit mibi magna, qui potens est.

Luc. cap. 1. vers. 48.

Ibid. v. 49. 3. Romani Cæsaris imperio se subiecit.

Primum: Et verbis & reipsa ancillam sese professam est: quod accuratius ei Angelus Dei benevolentiam, futuræ matris conditionem, filii nascituri potentiam exposuit, tantò illa constantius respondit: Ecce ancilla Domini. Sententiam non muto, tanti monarchæ esse ancillæ gestio: Ecce ancilla. Adeo divinis oculis hæc Virgo sese commendaverat, ut ad eam nomine ac iussu sanctissimæ Triados, è caelo mitteretur Legatio. At illa tantæ cæli benevolentia indignam se rata, ad omne imperium promptissima, hoc unum respondet: Ecce ancilla Domini, quidquid Dominus ac Deus meus mandavit, exequatur ut ancillarum infima. Nobile Humilitatis & artificium & specimen. De quo Bernardus: Quæ est hæc, ait, tam sublimis humilitas, quæ cedere non novit honoribus, inolescere gloriâ nescit? Mater Dei eligitur, & ancillam se nominat. Non mediocriter reverà humilitatis insigne, nec oblatâ tantâ gloriâ oblivisci humilitatem. Non magnum est esse humilem in abiectione: Magna propterea & rara virtus humilitas honorata.

Alterum: jam mater Numinis effecta, jam filio Dei gravida, nihilominus velut famularum minima in ædes Zachariæ properat, ministratura. Cui tandem? Reginæ forsan, aut Principi, aut Imperatrici Augustæ? Anni unice. Et quamvis maximis hæc laudibus excepta fuerit, illa tamen Humilitatis suæ minimè oblita, mox omnem laudem à se removens, in Deum derivavit. Nam cognata verbis provocata; Tu quidem Elisabeth Domini matrem, inquit, magnificas, at ego matris Dominum, quia respexit Humilitatem ancille sue: optimus Deus oculos suos dignatus est in minimam ancillarum suarum flectere. Ideo jure merito bonorum omnium fonti gratias ago, quia fecit mibi magna, qui potens est.

Tertium: Romani Cæsaris imperio, ut subditam se stitit Bethlehem, censum pependit. Nemo dicentem audiit: Quid ad me Romanus Imperator? majorem gesto Dominum. Cùmque in oppido Bethlehem, omnibus undique angulis excunearetur, non offensa, non

A excandescens, nemini malè præcata submissimè autrum subiit, & inter pecudes habitavit Virgo illa, quæ quatuordecim reges itemmatis sui majores & avos numeravit.

Quartum: Post purissimum ac divinissimum perpetuum, inter puerperas immundas & à Pontifice lastrandas se collocavit. In sacrificium tulit quod solebant ferre pauperes, non agnum, sed duos turcos, unum & Humilitatem & Paupertatem professas; tanquam si nec diditor esset ceteris feminis, nec purior, aut sanctior. In numerum & ordinem aliarum non tantum se redigi passa est, sed ipsa sese ceteris adjunxit, velut una ex illis.

Quintum: Non solum sustinuit se fabro nuptum collocari, sed ab eodem se gubernari permisit, victum quotidianum manibus ac labore parare adjunxit. Hunc ipsum fabrum lignarium, velut familie caput omni reverentiâ prosecuta est, illi proinde in omnibus, quæ familiarum spectant, obtemperavit.

Sextum: Pauperibus & vilibus cognatis submissimè ne mirâ sese atemperavit. Homines abjecti & increduli erant, qui fratres Domini dicebantur, illa nihilominus cum iis ad filii concionem venit. Sed nec Magdalene nondum emendatæ consortium averata est. Et ne cognatos pauperes videretur spernere, nuptiis etiam interesse & causam illorum agere non detrectavit.

Septimum: Post Domini in cælum abitum, in cenaculo ultima nominatur Mater Christi, ut quæ postremo loco confederit. Nam Lucas post Apostolorum expressa nomina; Hi omnes, inquit, erant perseverantes loquutione cum mulieribus, & Mariâ Matre Jesu. Quam illa Filii monitum servasse dicenda: Pade & recumbe in novissimo loco? Quia igitur se submisit infra omnes homines, erecta est supra omnes Angelos. Congruè hoc divinis oraculis: Qui se humiliat, exaltabitur.

En septemplex Humilitatis artificium. Sed præter dicta, quam eadem hæc Virgo, tam loquendo, quam silendo, tam gestu quam veste aliisque rebus omnibus submissa? Vestis illi è lana aut lino nativi coloris.

Porrò arcanissimum illud mysterium Dei hominis nemini detexisset, nisi Angelus id aliis patefecisset. Quantâ verò modestiâ Cana in nuptiis vinum impertravit? Nec enim matris auctoritatem interposuit, sed ut famula preces allegavit. Christo Filio tot miracula patrante, nulli unquam in aurem dixit, se hujus hominis Matrem esse. Admirandæ in omnibus submissiois & modestiæ fuit. Ideo respexit Deus humilitatem ancille sue.

§. II.

QVando igitur Deus tantopere hanc unam virtutem amat, voluit in utroque sexu eos prædicere, qui humanam gentem tam ignotâ Humilitatis disciplina imbuerent: imò ut Bernardus loquitur, voluit altissimam matris Humilitatem prædicari, ut omnes filium matri, matremque filio simillimam dicerent. Porro ex hac Virginis humilitate nota est summa æqualitas animi tam in adversis, quam prosperis. Viderat illa magnos Evangelii successus, audiit filii miracula: populi B. Matrem ad concionem accursum læta spectavit, simul tamen etiam in oculis erat ingratis Judæorum animus, & summa cæcitas, Phariseorum invidia, magistatus insolentia, discipulorum inconstancia, plebeculæ discordia, cùm alii bonum, malum alii dicerent Christum Filium. Hæc Virgo omnia, quia verè humilis fuit, æquanimitate summa toleravit. Perinde illi erat accursum opilionum, & adventus regum; Simeonis faustissimam precationem & penetrantem gladium nullo discrimine accepit. In omnibus sanctissimam Dei voluntatem respiciebat, cui se submissimè inclinabat, quidquid deum offerretur perpetuandum.

Ambrosius